

Ала баща ми не се отчайваше, не се уморяваше да ги поучава. Не бѣха и само думитѣ: той вѣрваше повече на дѣлата, на примѣра.

— Когато видите, ще повѣрвате — казваше той на невѣрниците и упорито се залавяше на работа. Така той пръвѣ донесе отнѣкъде двойка породисти овце, съ гжста, кждрава, тънка вълна, които скоро се разнесоха и по околнитѣ села. Пръвѣ посѣ люцернова трева, която и до днесъ е благодать за нашенскитѣ безводни мѣста. Дори пръвѣ опита рапицата — посѣ цѣла нива. Увѣряваше, че било чудесно растение, давало много плодъ, скъпо е и ще го търсятъ за масло... Ала нивата нападнаха нѣкакви брѣмбари и повредиха растението, за голѣма радостъ на невѣрниците! Баща ми търпѣше мълчаливо и смѣха на чуждитѣ и укоритѣ на мама.

Пакъ той изкорени отъ нашето лозе лозниците на мѣстното ситно и кисело грозде и ги замѣни съ добри породи. Баща ми имаше вуйчо въ града, прочутъ лозаръ. Той му помагаше. Съ лозитѣ посадиha въ лозето и нѣколко дръвчета вишни и череши и едно — каисиево. Вуйчото, дѣдо Стефанъ, бѣше и голѣмъ майсторъ на присаждане. Той присади и тритѣ диви круши въ лозето, съ три различни вида круши. И нашето лозе стана за чудо: червенѣха се вишни и череши, каисията нависваше отъ плодъ, и чакъ до гроздоберъ по дърветата се жълтѣха едри сочни круши.

Хората нападаха овошкитѣ, отѣпкваха лозето и крадѣха плодове. Мама се сърдѣше, упрекваше татка:

— Кметъ си — забрани имъ! Спри ги! — викаше тя.

А баща ми се смѣеше веселъ и доволенъ:

— Нека бератъ! Нека ядатъ! — отвърщаше ѣ той. — Най-сетне тѣ ще разбератъ, че и сами могатъ да си иматъ свое — и ще оставятъ нашитѣ на мира.

Така баща ми единъ день дойде до оригинална мисль: да се присадятъ всички диви круши по нивитѣ на цѣлото село!